

ענן של בלונים צבעוניים אופף את שימרון פרס במסעו

אוי-מיו-מיו

ובכן, יש ויש פלסטינים מתונים, המתנגדים לטרור ולאש"ף, שאפשר לשתפם במשאומתו.
היכן הם? איטריטו הם יבואו.
 אומנם, עד היום הוא אף-אחד עוד לא קם, ואף-אחד עוד לא התייצב. אבל זה לא חשוב. הם יבואו. לבטח יבואו. אריטרו.
 שימרון פרס עומד לשכנע אותם, אריטרו, שאש"ף זה האסון של העם הפלסטיני. שהטרור אינו תוצאה של הבעיה הפלסטינית, אלא להיפך, הבעיה הפלסטינית היא תוצאה של הטרור.
 אריטרו הם יבינו את זה, וברגע שיבינו הם יבואו בהמוניהם, הנציגים הפלסטיניים המוסמכים, המתונים, הנחמרים, המוכנים להצטרף למשאומתן של פרס והמלך חוסיין, כדי לתת ביטוי לביטוי העצמי.

הפלסטינים יעמדו ממש בתור, איטריטו, כדי למכור את ארצם. את עצמם ואת תנועתם הלאומית. דרושה רק טיפ-טיפסה של הסברה.
 ועיתוני ישראל והעולם מלאים יוסיוס בידיעות אופטימיות על הפועתם הצפויה של פלסטינים אלה.
 בעלי זיכרון ארוך יודעים כי ידיעות כאלה, על הערבים הטובים המוכנים לקבל את כל דרישותיה של התנועה הציונית וישראל ולעשות שלום על בסיס זה, הופיעו בעיתוני היישוב והמדינה בתדירות מרכאה מאז שנות ה-30. תמיד נמצא מי שמציא ידיעה חדשה, ותמיד נמצא עיתונאי המרפס אותה כראש החדשות, תמיד מתבררת התיקוה הלוהטת, ותמיד נאמר אז כי "הערבים הכיובי" ואין עם מי לדבר". כך זה יכול להימשך עד בוא המשיח.

שאלה גדולה היא מי יקדים את מי: המשיח את הפלסטיני המתון? המקובל על ישראל, או להיפך. (ואולי זה יהיה אותו האיש עצמו?)

המסמר הקטן הזה מספיק כדי לנעול את הדלת לחלוטין. **לא אין שמיץ של אפשרות שהמלך חוסיין ייכנס למשאומתן לשלום בלי אש"ף.**

ירדן היא מדינה קטנה, בלב העולם הערבי, לחוצה בין ישראל המפחידה וסוריה חורשת-המימות, סעודיה המשקשקת על שקיי הכסף ועיראק המסובכת במילחמה. הצעד הקטן ביותר יכול להמיט עליה אסון.
 בירדן עצמה יש אוכלוסיה פלסטינית גדולה, אשר יחסה למלך האשמי מוטל בספק. המלך לא יעשה צעד העלול להיראות בעיני אוכלוסיה זו כמעשה-בגידה.
 המלך הוא צאצא הנביא מוחמד, והוא חדור המסורת הברווית של המירב. במסורת הערבית קיים, מקדמת דנא, המושג "איג'מאע" — שפירוש הסכמה כללית, אין מסיימים את הדיון באוהל עד שכל הנוכחים, עד האחרון שבהם, מסכים עם חבריו. כל ההחלטות מתקבלות פהאחד.

המלך חוסיין יודע כי רבים בישראל זוממים לכבוש את ירדן, כפי שהציע אריאל שרון בפה מלא, וכי רבים אחרים רוצים לגרש לירדן מיליון או שני מיליון פלסטינים ממערב לירדן. הוא יודע שאם יאכר את תמיכת העולם הערבי, הוא אבוד.
בתנאים אלה, קשה מאוד למלך להיכנס לתהליך השלום בלי סוריה, שיש לה יד ורגל בענייני-ערב. אך להיכנס להרפתקה זו בלי אש"ף, שבכך העולם הערבי מכיר בו כבנציגות הבלעדית והמוסמכת של העם הפלסטיני — הרי זה טירוף.

ואין זה רק עניין של הכרה פורמלית. פשוט אין שום מנהיגות פלסטינית אחרת נמצא. מורדי-אש"ף, סוכני סוריה ולוב ומוס"קוה, שהם קיצוניים פי אלף מראשי אש"ף, גם הם אינם מתיימרים להיות אש"ף שני. הם משלמים מסי-שפתיים לאש"ף האחד, ורק רוצים להחליף את ערפאת באחד מחבריו.

לכן לא יבוא חוסיין אריטרו.
אילו היו לאיטריטו זהה גלגלים, היה הופך לאומי בום, וכולנו היינו דוהרים בו אל השלום המיוחל. אבל אין לו גלגלים, ומעולם לא היו לו, והוא עומד על לבנים.

אילו רצה פרס באמת בתהליך-שלום, היה מכריז משהו בנוסח: "ננהל משאומתן עם כל הפלסטינים המוכנים להכיר בישראל ולהפסיק את הפיגועים, תמורת הסכמת ישראל להכיר בזכות הפלסטינים להגדרה עצמית והפסקת ההתנחלויות."
 זה היה מעמיד את אש"ף לפני ברירה סבירה, ומכריח אותו להכריע. קרוב לוודאי שהיה מכריע לטובת המשאומתן.

פרס אינו אומר זאת, והוא יודע מדוע.
הוא רוצה במסמר, לא במפתח.
 הוא אומר, בלי אש"ף, יודע שכך הוא מונע מן המלך כל אפשרות להיענות להומנתו.

זה מחוכם מאוד. כך נמנע הצורך להכנס למשאומתן על "הודה ושומרון וחבל-עזה", וגם הצורך להנהיג את הציבור הישראלי ולחנכו לקראת שלום. ובאותה השעה יוצא שמו של פרס בארץ ובעולם כאיש-שלום.
האיטריטו יישאר איטריטו.

והי שיטה המשמשת את המדיניות של ממשלת-ישראל מאז ומעולם. יתכן כי הפאטנט עצמו רשום על שמו של דויד בן-גוריון. אך יתכן כי השיטה ישנה עוד יותר, וכי גם בן-גוריון קיבל אותה מהוריו ורבותיו. שימרון פרס למד אותה ממנו.
 וכך פועלת השיטה:

מציעים הצעת-שלום גראנדיוזית. הצעה האמורה לעורר בעולם התפעלות והתפעמות. ויתור כביר. פריצת-דרך ממש. ומכניסים להצעה רק תנאי אחד קטן, כל-כך קטן עד שדרושה מומחיות מיוחדת כדי להבחין בו בכלל.
 האמנות טמונה בבחירת התנאי הקטן. זה צריך להיות התנאי

האחד שלגביו בטוח לגמרי-לגמרי שהצד השני אינו מסוגל בשום אופן לקבלו.
זוהי אמנות. ושימרון פרס הוא רביאמן.

בבוא לאירופה, הפיץ פרס סביבו בושם סמיך של הודעות שלום מרשימות.
 הוא מוכן לוועידה בינלאומית גם בהשתתפות ברית-המועצות. (בתנאי שהוועידה לא תתערב בשום צורה שהיא במשאומתן בין ישראל והמשלחת הירדנית-פלסטינית. את המשאומתן הזה יעלה על שירותו, אפשר לשתף בו את ארצות-הברית, אך בשום פנים לא את הוועידה הבינלאומית. כלומר, הוועידה הבינלאומית המהוללת תהיה אירוע לצילום, ותו לא.)
 אחריו יתור כביר זה, בא הווייטור הבא: פרס מוכן לשתף במשאומתן וצגים פלסטיניים. הוא מכיר בצורך להעניק לפלסטינים ביטוי עצמי (מילים נהדרות: "ביטוי עצמי"). זה נשמע כמעט כמו הגררה עצמית, וזה לא אומר כלום. הגררה עצמית פירושה: עם מחליט בעצמו על עתידו. ביטוי עצמי פירושו: מותר לעם לצעוק געוואלט".

לכל זה יש רק תנאי קטן אחד: לא אש"ף.
 לאש"ף אין מקום בתהליך השלום, והוא לא ימנה את הנציגים הפלסטיניים. (מי ימנה אותם, אם כן? הרי זה ברור: ישראל. כלומר, הם ימונו בהסכמה בין המלך חוסיין וישראל, וממשלת-ישראל תפסול כל מי ששייך, לדעתה, לאש"ף. מכיוון שאש"ף אינו אירגון המנפיק כרטיסי-חבר, יש לסמוך על שימרון פרס ויועציו שיקבעו מי אש"ף ומי לא.)
זה המסמר. לא אש"ף. לא אש"ף טוב ולא אש"ף רע. לא אש"ף קיצוני ולא אש"ף מתון. לא אש"ף, נקודה.

מניין יבואו הפלסטינים המופלאים האלה, הפלסטינים ה"מתונים" שישותפו במשאומתן לשלום?
 שאלה טובה. שאלה מצויינת. ובכן, אהה...
 (אני מתאר לעצמי את הסצנה בסרט. פרשים ישראליים רוהרים ביהודה ושומרון וחבל-עזה. הם מצויידים בפלצורים. כשהם רואים פלאח פלסטיני בשרה, או רועה-עזים פלסטיני במעלה-ההר, הם זורקים את הפלצור. תריסר הראשונים הנלכדים חבלי יהוה את המישלחת הפלסטינית.)

הכל בגלל מסמר קטן, אומר השיר. ואחרי-כך בא סיפור שלם ששכחתיו.

בכל אופן, המסמר הקטן נפל מן הפרסה של הסוס, שם תקעו אותו ברשלנות. וכתוצאה מכך באו כל האסונות.
גם בסיפור שלנו קורה הכל בגלל מסמר קטן. אבל אין זה מסמר שנתקע בחיפזון ונופל, אלא להיפך, מסמר שנתקע למקומו בכוונה תחילה, כדי שיקרה מה שיקרה.
 על השיטה הזאת כדאי להתעכב.

שימרון פרס מטייל באירופה, והולך מחיל אל חיל, מדוכס לנסיכה, מנשיא לראש-ממשלה. שימרון פרסקי, המרדיך מהנוער העובד. בוודאי לא חלם על כך (ואולי דווקא כן).
 בכל מקום יש מישר-כבוד ורגלים והימנונים. רואים ושומעים אותם.

ובכל מקום מתרומם ענן של בלונים ציבועוניים.
אלה הן הידיעות הבאות מפמילייתו של ראש-הממשלה על ההתקדמות המשמעותית, רבתי החשיבות ואדירת-הסיכויים העומדת לחלו, איטרו-מיו, בתהליך השלום.

המלך חוסיין עומד אריטרו להיכנס למשאומתן נפרד עם ישראל.
 הוא עומד אריטרו לצפצף על יאסר ערפאת ו/או הנשיא חאפז אל-אסד ולהשיב תשובה חיובית לפרס.
מדיניות-השלום החדשה, הנועזת, המהפכנית של שימרון פרס עומדת איטרו-מיו לשאת פרי מרהיב.
 שימרון פרס עומד אריטרו להיפגש בלונדון עם המלך חוסיין. זה לא קרה. חוסיין מיהר להסתלק מלונדון לפני בואו של פרס. כדי שלא להימצא עימו אף בעיר אחת. אבל פרס נפגש אריטרו עם ריצ'רד מרפי, שבא לשם מיוחד, וזה אמר לו שעומדת להיות איטרו-מיו פריצת-דרך בתהליך השלום.
ובן, איטרו-מיו, הלאה.

כתרגילים של יחסי-כבוד, זה היה מוצלח מאוד.
העולם מלא כסילים, הרופאים אחרים בלונים ציבי ערניים מפני שנדמה להם שגלומים בהם אוצרות.
 עיתוני ישראל, שנשארו כפי שהיו תמיד — מלחכי-פינכה של השילטון (כל שילטון), פירסמו את הדברים מדי יום בכותרות הראשיות, כאילו היו חדשות מרעישות. לא רק הטלוויזיה והרדיו, שאין להם ברירה, אלא גם כל עיתוני ישראל, ממערב ועד על-הימישכר, השתתפו בשטיפת-מוח יומיומת זו.
זה הצליח גם ברחבי העולם.

עיתוני אירופה מלאו ידיעות על פריצת-הדרך המדהימה. הם הבינו כי שימרון פרס עומד אריטרו להיכנס למשאומתן מוסווה עם אש"ף, שהמלך חוסיין עומד אריטרו להיכנס למשאומתן עם ישראל, שהשלום עומד לפרוץ אריטרו ככל הדרו.
 (מניין אני יודע? במשך כל השבוע צילצלו אליי ידידים עיתונאים מרחבי אירופה, ושאלו אותי בהתרגשות, "אם נכון ש...". ומה עומד מאחורי הדברים ש...". והאומנם התכוון פרס לומר ש...". כאב לי הלב כשנאלצתי לנקב את הבלונים היפים. אולי זה הצליח גם אצל חלק מן המדינאים, שעיימם נפגש ראש-הממשלה. אחריו הכל, אין להניח כי רמת-האינטליגנציה של מדינאי אירופה עולה בהרבה על זו של מדינאי-ישראל, ושיעור נוכחותם של כסילים במערכות הפוליטיות של כל המדינות שווה פחות או יותר.)

הרושם הכללי הוא ששימרון פרס עשה את זה. הנה, איטרו-מיו, לפני הרוטציה, הוא עומד להביא לפריצת-הדרך ההיסטורית.

הצרה היחידה היא שככל הבלונים הסגוניים האלה אין דבר מלבד אוויר חם.
אין בידיעות האלה שום ממש. לא הרבה. לא מעט.
לא כלום.

מישרד-החוץ האמריקאי הודיע כי מיסטר מרפי לא דיווח על שום התקדמות שהיא אחרי מסע-הדילוגים שלו בין מיסטר פרס והיו מאג'סטי, קינג חוסיין.
 בעמאן פורסמה הודעה קרה כקרת, שהודיעה כי לא חלה שום תזוזה בתהליך-השלום. ירדן רבקה בעמרתיה המסורתיות, יש סימנים בדוקים לכך שאין אלה הודעות-סתם, לצורך הטעיה או הסחת-ידעת. הודעות אלה אומרות את האמת.
איטרו-מיו לא עומד לקרות שום דבר.

מדוע, בעצם? מה מפריע לתהליך-השלום להחור קדימה?
כאן בא סיפור המסמר הקטן.
הכל בגלל מסמר קטן. לא מסמר בפרסתו של סוס, אלא להיפך, מסמר התקוע בדלת כדי למנוע את פתיחתה.